El pla autonomista d'ERC. Com sempre

written by Jaume Gras i Bartrolí | 11 de setembre de 2022

Un bon amic em recorda que potser ara mateix, en aquest precís moment en què escric aquest article, algú ja té damunt de la taula la transcripció d'alguna de les nombroses gravacions que deuen existir del procés de desmobilització dels catalans després de la fallida proclamació de la República catalana. Poden ser gravacions entre algun dels nostres generals amb representants del govern del Partido Popular. També podria ser amb el PSOE, està clar! Són d'esquerres i més comprensius. Probablement ja es troben damunt de la taula d'algun director de diari. És molt plausible i es comprovarà ben aviat quan a l'Estat li interessi acabar d'esbotzar l'espai sobiranista. Ni que sigui un espai fictici com estem comprovant. Les renúncies a la llibertat, que en l'argot cinematogràfic i en els països lliures se'n diu traïdoria, cada cop ressona amb més força. És lògic. El coitus interruptus protagonitzat pels processistes ha estat espectacular i ens permet, a hores d'ara, fer qualsevol especulació. No fer-ho és ser estúpid.

Fa pocs dies que el cantant Lluís Llach ens recordava que la persona més bel·ligerant amb l'*España* eterna no era altre que el cap del partit dels republicans, el senyor Oriol Junqueras. Llach ho va explicar després que des de sectors d'Esquerra l'insultessin i el titllessin de feixista, una manera de fer inquisitorial molt practicada a la Catalunya d'esquerres quan et volen col·locar el morrió perquè callis. Hi ha temes que si se'n parla una mica, només ho poden fer les forces dites progressistes. Llach també ens va recordar que l'exalcalde de Sant Vicenç dels Horts li havia assegurat que amb Espanya no es podia pactar res perquè sempre incompleix els acords. També ho havia dit en públic. No passa res!

Fins que no va anar cap a Madrid per entregar-se, el líder

republicà era vist per a molts com el referent més sincer, noble i autèntic del procés cap a la llibertat. Era el màxim exponent del sector que anhelava l'*Ara sí*! Encara vivíem a la Catalunya de l'encanteri.

La gent d'ERC, i això que eren els autèntics, ho volien fer veure i fer creure tant que fins el darrer moment, quan aquest partit ja havia fet figa, encara buscaven brega amb el president Puigdemont per empastifar-lo abans de declarar davant la justícia castellana que ells només havien jugat a nines. Recordeu allò de les «155 monedes de plata» del cap del criollisme hispànic a Catalunya, el senyor Rufián, que ens va mostrar diàfanament què volia dir això de la nova política.

Efectivament, Oriol Junqueras i Esquerra Republicana representaven per a molts l'essència de la lluita, de l'honestedat, de la puresa democràtica. Republicans dels de debò. I també independentistes. Era la carta de presentació de l'històric partit capaç de liderar la recuperació plena de les llibertats catalanes. Una aspiració que és ben cert que figura en el programa, però que mai, mai, havien tingut la voluntat de materialitzar. El seu pla no era aquest. Era més prosaic. Esquera no tenia un altre pla que no fos destruir l'espai socio-polític convergent, cosa que han aconseguit, al menys parcialment.

En la seva estratègia autonomista destinada a arraconar el partit de Jordi Pujol, el senyor Junqueras s'ha comportat com un actor de primera. Difícilment sabrem on ha après art dramàtic perquè fins feia poc, més enllà de sortir en un programa de TV3, era desconegut i l'aterratge en el món de la política, a partir del no-res, és un misteri que també dona molt en què pensar. Els que vam seguir de prop l'encanteri dels republicans durant la part més interessant del procés, recordem el seu líder interpretant amb dramatisme qualsevol dels paperots que ha fet per assolir els seus objectius. Recordo que, sovint, a les entrevistes radiofòniques era capaç d'emocionar-se com un nen fins a l'extrem d'arribar a somicar

una mica si les circumstàncies li exigien. Devia ser molt commovedor veure en directe a aquell tros d'humanitat dir allò tan cert d'»El país se'ns està quedant a les mans». Amb el cor a la mà i els ulls mig humits. Ara, en canvi, el país ja té un dia a dia assegurat i futur, diuen.

Com també foren cèlebres les seves intervencions circulars i reiteratives –*matxacones*– per arribar a fer entendre a la seva audiència alguna idea més complexa i no tan emotiva. De les seves disquisicions circulars l'afegitó de «com sempre, com sempre», que es va treure del barret i no parava de repetir quan van convocar la població a la particular *kermesse* de l'1-0, ja ens anunciava que tot aquell cerimonial era un engany. Una enganyifa autonomista, «com sempre».

Ignorem d'on ha tret el senyor Junqueras tanta força per poder interpretar aquest paper. No sabem d'on treu el caràcter per poder justificar davant l'eternitat i, sobretot, davant del seu poble, l'engany perpetrat després de la confiança dipositada en el seu lideratge. El repicó de tot plegat es va produir durant el judici a Madrid, quan en el seu al·legat final ens va confessar que estimava molt Espanya davant el senyor Marchena. Era el moment idoni, sí, senyor! Giravolt i repicó.

El transformisme del senyor Junqueres ens revela que aquest home i els seus amics que controlen aquest partit tan estrambòtic deuen tenir, de moment, molt bones connexions amb el poder de debò. De no ser així, no podrien desenvolupar amb tanta lleugeresa el que estan desplegant d'ençà la rendició aparent. El pla era molt llaminer i formava part d'això que ara en diuen les lluites compartides. En aquest cas, compartides amb altres forces de l'Estat espanyol que ja fa anys que desitgen que Catalunya tingui un sistema de partits, esquerra-dreta, similar al del País Valencià i les Illes. L'espai nacionalista català és un fet diferencial que sempre ha tingut molts enemics i ha fet molta nosa. També als republicans.

Organitzar tot aquest sarau, enredar a tanta gent durant tants anys, per obtenir un botí tan magre com el que efímerament aconseguirà el regionalisme republicà té molt de delicte. És una infàmia que ha generat molt desconcert, frustració i sobretot molta ràbia als catalans. Als catalans que volen ser lliures. El senyor Junqueres i Esquerra són uns irresponsables perquè no són conscients que aquesta frustració és energia de primera en una capsa tancada que pot provocar reaccions insospitades en els pròxims anys. Són uns irresponsables, no per voler combatre Convergència, sinó per fer-ho fraudulentament jugant amb el sentiment de la catalanitat oprimida des de fa tants segles.

Convergència no farà mai la independència, que ningú s'enganyi. Sempre ha estat un partit amb interessos autonomistes que ja feia molts anys que se li veia el llautó de la seva particular col·laboració amb Espanya. Esquerra fa i farà el mateix. Ha fet el mateix. Però hi ha arribat sense vergonya, mitjançant l'escarni, l'engany i la burla grotesca per obtenir la mateixa recompensa fiduciària que tenien els altres. L'autonomisme és mort. Algun dia fora bo poder jutjar tot aquest comportament, ni que sigui simbòlicament, perquè siguin conscients del nivell de tanta infàmia.